

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **Z. M.**
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem
se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2017, č. j. OAM-1059/ZA-
ZA11-ZA08-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu věci žalovaným zejména ve vztahu k posouzení jeho závažného zdravotního stavu. Uvedl, že trpí chronickým onemocněním ledvin v konečném stádiu, jak vyplývá ze zprávy Hemodialyzačního střediska v Rychnově nad Kněžnou ze dne 20. 2. 2017. Dále uvedl, že od roku 2008 chodí třikrát týdně na dialýzu, vyjádřil se ke svému zdravotnímu stavu a proběhlé léčbě v Gruzii, kterou považuje za nedostatečnou.
3. V doplnění žaloby namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil otázku udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) a otázku rozporu napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky. Připomněl svůj závažný zdravotní stav a potřebu pravidelné dialýzy. Uvedl, že žalovaný sice připustil, že jeho onemocnění je vážné, ale že může ve své vlasti i nadále podstupovat nezbytnou léčbu, jako předchozích osm let. Nejedná se o natolik výjimečné onemocnění, přičemž skutečnost, že Gruzie má odlišná pravidla pro transplantaci ledvin než v České republice (dále také jen „ČR“), není dle názoru správního orgánu ve vztahu k udělení humanitárního azylu relevantní, neboť žalobce má stále možnost využívat gruzínským státem hrazený dialyzační program jako doposud. Za důvod k udělení humanitárního azylu nelze považovat skutečnost, že léčba žalobce v jeho vlasti je finančně náročnější, než by byla v ČR. Správní orgán uvedl, že žalobce opustil svou vlast až po osmi letech, finanční náročnost léčby tedy musela být únosná. Takové posouzení považuje žalobce za nesprávné.
4. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu k podmínkám udělení humanitárního azylu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 Azs 23/2013-18). Ačkoliv rozhodnutí o udělení či neudělení humanitárního azylu podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu, odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeným požadavkům nemůže dle žalobce obstát. Namítal, že žalovaný odůvodnění o neudělení humanitárního azylu vystavěl na tom, že jeho nemoc není natolik akutní, aby nebylo možné pokračovat v jejím léčení v Gruzii, přičemž za hlavní argument uvedl to, že žalobce se v Gruzii delší dobu léčil a teprve poté vycestoval do západní Evropy. Podle žalovaného tedy tato osmiletá doba léčby probíhající v Gruzii svědčí o tom, že jeho situaci nelze považovat za natolik závažnou, aby bylo možné přihlédnout k existujícím výjimečným okolnostem. Uvedený závěr považuje za nesprávný. Namítá, že uvedl mimo jiné to, že na konci jeho pobytu v Gruzii se jeho zdravotní stav zhoršil, byl slabý, nemohl chodit a bolely ho nohy. Nedostával kvalitní péči, dále potřeboval léky, které rovněž nebyly kvalitní a ty kvalitní byly moc drahé a ze svého nízkého důchodu si je nemohl dovolit. Dále uvedl, že v Gruzii nemohl počítat s transplantací ledviny, a to s ohledem na tamní legislativní omezení. Ve správním řízení popsal svoji finanční situaci (pobíral nízký invalidní důchod) a cenovou náročnost léků, za které musel platit vyšší částku, než kolik činil jeho invalidní důchod. Rovněž vysvětlil, že léky v předchozích letech byl schopen financovat jen proto, že prodal svůj pozemek. K odchodu z Gruzie se odhodlal až v situaci, kdy mu došly finanční prostředky k financování dosavadní, byť nedostatečné léčby, a v situaci, kdy přes probíhající léčbu došlo k dramatickému zhoršení jeho zdravotního stavu. V případě návratu do Gruzie nemůže počítat s tím, že by se mu dostávalo alespoň srovnatelné léčby jako v minulosti, neboť již nebude schopen financovat potřebné léky. Uvedl, že léčba v Gruzii je nesrovnatelně horší v porovnání se standardy v České republice, a s ohledem na zákonná omezení v Gruzii neexistuje v tamních podmínkách pro něho možnost vyléčení. Gruzínské právní předpisy totiž

neumožňují provedení transplantace ledviny od jiných osob, než z úzce vymezeného okruhu dárců, a žalobce takovými osobami nedisponuje.

5. Žalobce tak namítá, že žalovaný účelově zkreslil skutkový stav, který vyšel v řízení najevo, přičemž si neobstaral dostatek podkladů k objektivnímu posouzení jeho zdravotního stavu. Uvedl, že všeobecné vyjádření zdravotnického zařízení ministerstva vnitra ze dne 1. 4. 2017 nemůže zodpovědět otázku závažnosti jeho zdravotního stavu, způsobu jeho budoucí léčby a možných prognóz jeho zdravotního stavu. Ač je v uvedeném vyjádření konstatováno, že přesnější posouzení jeho zdravotního stavu je možné pouze příslušným nefrologickým pracovištěm, žalovaný si žádné takové podrobnější posouzení nevyžádal.
6. Žalobce k žalobě přiložil aktuální lékařskou zprávu odborného nefrologického lékaře z 10. 5. 2017, z níž plyne mimo jiné to, že v jeho případě je velmi žádoucím opatřením transplantace ledviny, která by s největší pravděpodobností zásadně prodloužila naději jeho dožití. Zatímco v případě udělení humanitárního azylu existuje šance na jeho zařazení žalobce do transplantačního programu, v případě jeho návratu do Gruzie šance na provedení transplantace neexistuje (právní nemožnost transplantace v Gruzii vyšla v řízení najevo). Je zřejmé, že zdravotní situace žalobce vyžadovala odborné posouzení, a to i s ohledem na prognózu jeho léčení po eventuálním návratu do Gruzie. Jelikož tak žalovaný neučinil, zatížil své rozhodnutí zásadní vadou nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce má za to, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14a zákona o azylu.
7. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření popřel důvodnost žaloby. Setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal. Uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho špatný zdravotní stav a s tím související ekonomické problémy. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, pro které by bylo možné usuzovat, že byl ve vlasti vystaven pronásledování ve smyslu zákona o azylu, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.
9. K žalobním námitkám, směřujícím proti neudělení humanitárního azylu ze zdravotních důvodů žalovaný shrnul, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl své zdravotní problémy (selhání ledvin a odkázání na hemodialýzu) a související ekonomické problémy. Jeho zdravotní potíže s ledvinami začaly již v roce 2006 a od května 2008 začal chodit na dialýzu. Tato byla zdarma a podstupoval ji třikrát týdně. Poslední dva roky měl žalobce v Gruzii zajištěno bezplatné zdravotní pojištění. Nejednalo se o úplné zdravotní pojištění, ale stačilo na problémy, se kterými k lékaři chodil. Žalobci byl rovněž přiznán první stupeň invalidity a s tím související invalidní důchod. Dle žalovaného se nejedná o případ hodný zvláštního zřetele. Namítl, že žalobce Gruzii opustil až po osmi letech od doby, kdy nastala potřeba pravidelné dialýzy. Nejedná se tedy o situaci, že by náhle onemocněl a zjistil, že potřebnou léčbu nemá ve vlasti dostupnou nebo o situaci, kdy by se náhle nemohl z nějakého objektivního důvodu v Gruzii léčit. Vzhledem k době, kterou žalobce v Gruzii dialýzu podstupoval, se také nedá říct, že by kvalita dialýzy prováděné v Gruzii byla natolik nízká, aby to bezprostředně

ohrožovalo jeho život. Zopakoval pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí k možnostem a způsobu léčby onemocnění žalobce v Gruzii (viz níže). Skutečnost, že Gruzie má odlišná pravidla pro transplantaci ledvin než ČR, není dle názoru správního orgánu ve vztahu k udělení humanitárního azylu relevantní, neboť žalobce má stále možnost využívat státem hrazený dialyzační program jako doposud.

10. Za důvod k udělení humanitárního azylu nelze dle žalovaného považovat skutečnost, že léčba žalobce v jeho vlasti je finančně náročnější, než by byla v ČR. Uvedl, že podle informace IOM z prosince 2015 nabízí Gruzie systém sociálního zabezpečení, do kterého patří např. příspěvek na živobytí, věcná sociální pomoc, státní kompenzace, příspěvek na bydlení a sociální balíček. Žalobce pobíral invalidní důchod a má možnost využít uvedených institutů ke zmírnění své nepříznivé ekonomické situace. I když může být systém zdravotnictví v Gruzii méně kvalitní než v ČR, nejedná se o natolik propastný rozdíl, aby bylo v případě návratu žalobce do vlasti možné hovořit o nebezpečí vážné újmy ve formě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. K v doplnění žaloby citované lékařské zprávě odborného lékaře ze dne 10. 5. 2017 žalovaný uvedl, že se jedná o právní skutečnost po vydání napadeného rozhodnutí, která nemůže jít k tíži žalovaného, neboť ji z uvedeného důvodu nemohl ve správním řízení vyhodnotit. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

11. Žalobce opakovaně namítá nesprávné vyhodnocení závažnosti jeho zdravotního stavu a možností jeho léčby v Gruzii. Především odmítá argument žalovaného, podle něhož dostatečná kvalita poskytované dialýzy v Gruzii vyplývá již z délky doby, po kterou se dialýze v Gruzii podroboval. Namítl, že v průběhu správního řízení uváděl, že na konci jeho pobytu v Gruzii se jeho zdravotní stav zhoršil, a že v Gruzii nemohl počítat s transplantací ledviny s ohledem na legislativní omezení a neschopnost si ji sám dále financovat, neboť potřebné léky nejsou financovány z gruzínského veřejného zdravotního pojištění. Poté, co zdroj k financování své léčby spotřeboval (výtěžkem z prodeje pozemku), jeho zdravotní stav se začal zásadním způsobem zhoršovat a neměl jinou možnost, než z Gruzie vycestovat. Uvedl, že informace žalovaného o možnosti využití dialýzy v Gruzii jsou sice z obecného hlediska pravdivé, ale možnosti gruzínského zdravotnictví, respektive veřejného zdravotnictví, které si nevyžaduje zásadní finanční spoluúčast, které není schopen, již přesahují potřeby k zachování jeho života, neboť vedle probíhající dialýzy vyžaduje rovněž potřebnou medikamentózní léčbu. Uvedl, že zdravotní zprávou z 10. 5. 2017 prokazuje nedostatečné posouzení svého zdravotního stavu, zejména z hlediska další prognózy jeho léčby spočívající v pouhém využití dialýzy.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). O žalobě rozhodl při jednání za přítomnosti tlumočníka do jazyka gruzínského.
13. V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.
14. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 12. 2016, doplněné dne 19. 12. 2016 a následném pohovoru provedeném stejného dne žalobce uvedl, že je gruzínské národnosti,

pravoslavného vyznání, bez politického přesvědčení. Je svobodný a bezdětný. Poslední tři roky žil v Tbilisi. Z vlasti vycestoval dne 24. 5. 2016 letecky do Amsterdamu. V Nizozemsku požádal o mezinárodní ochranu a pobýval tam až do 14. 12. 2016, poté byl v rámci dublinského řízení transferován do ČR. Uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu svého zdravotního stavu, je nemocný, nemůže pracovat a měl i ekonomické problémy. Pobíral invalidní důchod, který mu nestačil na léky. Uvedl, že má onemocnění ledvin, které mu již 9 let nefungují, potřebuje dialýzu a transplantaci ledvin. Proto odjel do Nizozemska, v ČR prosí o provedení transplantace. V Gruzii podstupoval léčení dialýzou, ta však není kvalitní, a proto žádá o pomoc v Evropě. Jeho zdravotní stav se stav zhoršil, byl slabý, nemohl chodit, bolely ho nohy, neměl šanci se v Gruzii uzdravit, proto se rozhodl požádat o pomoc v Evropě. Chce žít a založit rodinu. Kromě zdravotních důvodů žádné jiné potíže v zemi svého původu neměl.

15. Ke svému onemocnění uvedl, že do roku 2006 se cítil zdravý, pak začaly problémy s oběma ledvinami, jde o chronickou nedostatečnost ledvin – aterosklerózu. Od září 2008 začal chodit na dialýzu. V roce 2016 se jeho stav vlivem nekvalitní dialýzy zhoršil, proto se rozhodl Gruzii opustit. Ke gruzínské lékařské péči uvedl, že po dialýze potřeboval dostávat ještě léky, které rovněž nebyly kvalitní, neboť kvalitní léky byly drahé a nemohl si je kvůli nízkému důchodu dovolit. Jedinou šancí byla transplantace ledviny, jejíž možnosti jsou v Gruzii omezené, není tam orgánová banka a transplantace se provádějí jen od příbuzných. Jeho matka již zemřela, otec není vhodným dárce a sestra má po porodu sama zdravotní problémy a navíc mají rozdílné krevní skupiny. Na dialýzu docházel třikrát týdně, tato léčba byla bezplatná. Byl mu přiznán první stupeň invalidity, pobíral invalidní důchod ve výši 160 lari měsíčně. Vyjmenoval léky, které užíval a které byly v lékárně dostupné. Některé byly drahé a nemohl si je kupovat. Důchod mu na pokrytí léčby a živobytí nestačil, musel prodat svůj pozemek v Kacheti. Někdy mu finančně přispěli příbuzní. Uvedl, že v Nizozemsku dostával kvalitnější léky, které nejsou v Gruzii k dostání. Během jeho pobytu v Evropě se jeho zdravotní stav zlepšil.
16. Při doplňujícím pohovoru dne 20. 2. 2017 žalobce uvedl, že se jeho zdravotní stav od příjezdu do ČR zlepšil. Dostává léky a zdravotní péči, kterou potřebuje, dojíždí třikrát týdně na dialýzu do dialyzačního centra v Rychnově nad Kněžnou, dále užívá sedm druhů léků. Doložil správnímu orgánu potvrzení o tom, že má chronické onemocnění ledvin v 5. stádiu a léčí se na hemodialýze a dále o tom, že v Gruzii se provádí transplantace ledvin jen za podmínky příbuzenství dárce, kterého žalobce nemá.
17. Žalovaný si se souhlasem žalobce k posouzení jeho zdravotního stavu vyžádal vyjádření lékaře Zdravotnického zařízení ministerstva vnitra (ze dne 1. 4. 2017), v němž je na základě žalobcem doložených zpráv z Nizozemska popsána nutnost hemodialýzy od roku 2008 z důvodu chronického renálního selhání. Současný stav je stabilizovaný s nutností nadále provádět hemodialýzu. Při správně nastavených režimových opatřeních je schopen transportu do země původu. Žalovaný dále k posouzení situace žalobce shromáždil další informace, které jsou součástí správního spisu, a to Informaci belgického úřadu pro cizince (IBZ) ze dne 27. 6. 2016 – Dostupnost zdravotní péče, Informaci belgického Generálního ředitelství úřadu pro cizince BDA-20160418-GE-6269 ze dne 18. 4. 2016, Informace sítě místních lékařů pracujících v zemích původ, č. j. BDA 8583, ze dne 3. 9. 2019, Zprávu Human Rights Watch 2016 – Gruzie ze dne 27. 1. 2016, Výroční zprávu Freedom House 2016 – Gruzie ze dne 27. 1. 2016 a Zprávu Amnesty International z dubna 2016.

18. Žalobci byla dne 10. 4. 2017 dána možnost dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim včetně návrhů na doplnění dokazování. Žalobce této možnosti využil, s informacemi souhlasil. Zopakoval, že transplantace v Gruzii pro něho není možná, nemá vhodného příbuzného dárce. Žádá o mezinárodní ochranu v ČR, protože ví, že v Evropě platí jiné zákony. Neuplatnil žádné námitky, doplnění podkladů nenavrhoval.
19. Při jednání soudu zástupce žalobce v celém rozsahu odkázal na žalobu a její doplnění. Zdůraznil, že žalovaný zcela nesprávně vyhodnotil skutková zjištění a nedostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu. Názor žalovaného vychází z toho, že přistupuje k žalobci jako k turistovi, který si chce zajistit lepší zdravotní péči, než jakou měl v Gruzii. Žalobce opakovaně uváděl, že v Gruzii nemá možnost transplantace ledviny, a to ze zákonných důvodů. Podstoupil v zemi svého původu léčbu, která však nebyla plně financována z veřejného zdravotního pojištění, musel ji financovat z vlastních prostředků, k čemuž využil i prostředky z prodeje svého majetku. Zemi původu opustil proto, že již neměl žádné další prostředky k financování léčby svého závažného zdravotního postižení.
20. Pověřená pracovnice žalovaného odmítla žalobní tvrzení, že by se žalovaný situací žalobce zabýval nedostatečně. K důvodům odchodu žalobce ze země původu odkázala na protokol o pohovoru ze dne 19. 12. 2016, z něhož je zřejmé, že se v daném případě jednalo o zdravotní turismus. Uvedla, že k možnostem transplantace ledviny v Gruzii se žalovaný vyjádřil na straně 5 a 7 napadeného rozhodnutí s tím, že dle dostupných informací je tento zákrok v Gruzii možný. Ve vztahu k udělování humanitárního azylu dále odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“), dle které rozdílná kvalita zdravotní péče není důvodem pro mezinárodní ochranu. Dále odkázala na rozsudek Evropského soudního dvora sp. zn. 1412/12 ze dne 26. 2. 2015, v němž se uvedený soud rovněž zabýval situací žadatele vyžadujícího dialýzu, důvody pro udělení mezinárodní ochrany v jeho případě neshledal s odůvodněním, že i pokud by zdravotní stav dotyčného byl kritický, není povinností státu, kde o mezinárodní ochranu žádá, aby mu léčbu zajistil a mezinárodní ochranu udělil.
21. Soud provedl důkaz žalobcem předloženou lékařskou zprávou z Hemodializačního střediska ze dne 10. 5. 2017 a ze dne 31. 5. 2018. Dále provedl důkaz žalobcem předloženou lékařskou zprávou v gruzínském jazyce ze dne 14. 3. 2019 (č. l. 44 soudního spisu), a to jejím překladem tlumočnickem do protokolu. Uvedená zpráva byla vydána na jméno žalobce Klinikým centrem oddělení rozvoje nefrologie v Tbilisi. Uvádí se v ní, že žalobce byl v Gruzii léčen od září 2008, docházel na dialýzu v 5. stádiu chronického onemocnění ledviny, jeho stav vyžaduje transplantaci ledviny s tím, že v Gruzii se transplantace ledviny neprovádí s výjimkou, že se jedná 1. o přímé příbuzné (dítě, matka, otec a pod) a za 2. o osobu, která se považuje za osobu, která nejméně 2 roky měla blízký emocionální vztah k pacientovi. Ve zprávě se dále uvádí, že v Gruzii nebyla nalezena osoba, která by pro žalobce byla vhodným dárce, tj., která by odpovídala daným kritériím. Zpráva je opatřena kulatým razítkem shora uvedené instituce a nečitelným podpisem.
22. Žalobce k dotazu svého zástupce, jakým způsobem byl v Gruzii léčen, uvedl, že byl léčen obvyklým způsobem, tj., že 3x týdně podstupoval dialýzu, a to od roku 2008. Uvedl, že kvalita léčení v Gruzii nebyla příliš vysoká, po dialýze nedostával léky. Již v roce 2015 až 2016 byl v těžkém stavu, nižší kvalita dialýzy se negativně projevila na celém jeho organismu. Měl zvětšené žlázy, bolely ho nohy, nemohl se pohybovat a tento stav se

nedařilo stabilizovat. Asi po dvou dnech se po poradě s přáteli rozhodl vycestovat do zahraničí, neboť v Gruzii neměl možnost provedení transplantace ledviny. Nebyl ani nalezen pro něho vhodný dárce, matku již nemá, otec nebyl vhodným dárce a jiné šance nebyly. V Gruzii se transplantace od cizího dárce neprovádí. K financování léčby svého onemocnění v Gruzii uvedl, že ministerstvo zdravotnictví financovalo proces vlastní dialýzy, ale již nefinancovalo léky potřebné k podání po dialýze. Ty si musel hradit z vlastních zdrojů, k čemuž mu jeho invalidní důchod nestačil. O tom hovořil v řízení před správním orgánem, a proto na svou výpověď odkázal.

23. Zástupce žalobce v závěrečném návrhu shrnul žalobní důvody a namítal, že žalovaný zneužil správní uvážení v otázce eventuálního udělení humanitárního azylu žalobci. Z odůvodnění rozhodnutí je dle něho zřejmé, že se žalovaný nezabýval individuálně situací žalobce a již vůbec se nezabýval konkrétními důsledky jeho možného vycestování do Gruzie, tedy tím, zda nedojde k okamžitému kritickému ohrožení jeho zdraví nebo života. Možnost jeho vycestování odůvodnil pouze zjevně nesprávnými argumenty, spočívajícími v tom, že stav žalobce se na území Nizozemska a ČR stabilizoval, a že byl schopen podstoupit transport do ČR. Naproti tomu žalobce předložil důkazy o tom, že v Gruzii neexistuje možnost transplantace ledviny, a konstantně tvrdil, že způsoby léčby, které jsou v Gruzii používány, již nestačí ani pro udržení jeho stabilního zdravotního stavu. Žalovaný vyhodnotil otázku možného udělení humanitárního azylu neúplně a zároveň nesprávně. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Náklady řízení nežádal.
24. Pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že žalovaný zhodnotil situaci žalobce na základě informací, které žalobce sdělil v průběhu správního řízení, a po jejich posouzení nedospěl k závěru, že žalobce splňuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, 13, 14, ani důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a či 14b zákona o azylu. K důkazu provedenému při jednání konstatovala, že žalobci nic nebránilo v tom, aby v průběhu správního řízení tento důkaz předložil. Shledává proto nadbytečným, že ho žalobce předložil až po datu vydání napadeného rozhodnutí. Dále odkázala na konstantní judikaturu NSS k otázce udělování humanitárního azylu a rozdílné kvality zdravotní péče v zemi původu, jež není důvodem pro udělení azylu. K jediné podmínce, která žalobce dělí od možnosti být zařazen na transplantační listinu v ČR, tj. podmínce trvalého nebo dlouhodobého pobytu na území ČR uvedla, že k uvedenému účelu neslouží zákon o azylu, ale zákon o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb., a nic nebrání žalobci v tom, aby si svůj pobyt na území ČR upravil právě podle tohoto zákona. Dle názoru žalovaného nelze zneužívat azylovou proceduru k získání lepší zdravotní péče, než je v zemi původu žalobce. Navrhla zamítnutí žaloby v celém rozsahu, náhrady nákladů řízení se vzdala.
25. Krajský soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
26. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

27. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
28. Žalovaný posoudil žádost žalobce komplexně ke všem relevantním ustanovením pro udělení mezinárodní ochrany dle §§ 12 až 14b zákona o azylu. Žalobce v žalobě namítá pouze nesprávné posouzení ve vztahu k humanitárnímu azylu (§ 14 cit. zákona) a v této souvislosti také ve vztahu k doplňkové ochraně dle § 14a odst. 2 písm. d) stejného zákona, když namítá rozpor napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky (uvedená námitka je bez bližšího odůvodnění), tím také stanovil meze soudního přezkumu.
29. Krajský soud proto pouze v obecné rovině konstatuje, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu (to ostatně ve správním řízení ani netvrdil), neměl ani důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v písm. b) citovaného ustanovení, což rovněž ve správním řízení ani v žalobě nenamítal.
30. Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta. V posuzovaném případě žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona, proto na něho ani toto ustanovení nedopadá.
31. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
32. K otázce humanitárního azylu krajský soud předně uvádí, že posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).
33. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování

humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

34. Z výpovědi žalobce ve správním řízení jakož i z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu ze zdravotních důvodů, které jsou podrobně popsány výše, a domáhá se udělení humanitárního azylu.
35. Správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí po výpovědích žalobce a zhodnocení opatřených informací dospěl k závěru, že v případě žalobce se nejedná o případ hodný zvláštního zřetele. Uvedl: „Žalobce opustil Gruzii až po osmi letech od doby, kdy nastala potřeba pravidelné dialýzy. Nejedná se tedy o situaci, kdy by jmenovaný náhle onemocněl a zjistil, že potřebnou léčbu nemá ve vlasti dostupnou nebo o situaci, kdy by jmenovaný náhle nemohl z nějakého objektivního důvodu v Gruzii léčit. Vzhledem k době, kterou jmenovaný v Gruzii dialýzu podstupoval, se také nedá říci, že by kvalita dialýzy prováděné v Gruzii byla natolik nízká, aby to bezprostředně ohrožovalo jeho život. Z informace BDA 8583 ze dne 3. 9. 2016 vyplývá, že v Gruzii je dostupná nezbytná lékařská péče pro osoby, které mají obdobné potíže jako žadatel. Co se týče nezbytných léků, žadatel v průběhu řízení neuvedl, že by potřebné léky nebyly dostupné. Starší zpráva IBZ z 27. 6. 2014 uvádí, že v Gruzii existují specializovaná dialyzační střediska. Největší je Oddělení nefrologie a dialýzy, které sídlí v Národním urologickém středisku v Tbilisi. V Gruzii rovněž existuje státní program, který se zabývá dialýzou, čímž je zajišťováno, že je lidem tato procedura poskytována. Program zajišťuje hemodialýzu, peritoneální dialýzu, nákup a distribuci materiálů a léků pro poskytování hemodialýzy a peritoneální dialýzy, transplantaci ledvin a imunosupresivní léky pro příjemce transplantovaného orgánu. Uvedl, že z výpovědi žalobce, jím doložených zdravotních zpráv a z vyjádření ke zdravotnímu stavu, které si správní orgán vyžádal u Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, nevyplynulo, že by se jmenovaný kdykoliv v průběhu svého pobytu v ČR nacházel v bezprostředním ohrožení života. Z vyjádření ke zdravotnímu stavu jmenovaného naopak vyplynulo, že tento byl za podmínky správně nastavených režimových opatření schopen transportu do vlasti. O tom, že je žadatel schopen cestovat, svědčí rovněž skutečnost, že byl schopen vycestovat z Gruzie do Nizozemska a že poté byl z Nizozemska transferován do ČR. Ač si je správní orgán vědom, že je onemocnění žadatele poměrně vážné, je správní orgán rovněž přesvědčen, že jmenovaný může ve své vlasti i nadále podstupovat nezbytnou léčbu, jako po uplynulých osmi letech. V případě jmenovaného se navíc nejedná o natolik výjimečné onemocnění. Dle informace IBZ ze dne 27. 6. 2014 využívalo v roce 2013 gruzínský dialyzační program více než 1600 osob. Skutečnost, že má Gruzie odlišná pravidla pro transplantaci ledvin než ČR, není dle názoru správního orgánu ve vztahu k udělení humanitárního azylu relevantní, neboť jmenovaný má stále možnost využívat státem hrazený dialyzační program jako doposud. Nadto nelze s jistotou říci, že by se pro žadatele našel vhodný dárcce ledviny v ČR a tento by byl tedy i nadále odkázán na dialýzu. Za důvod k udělení humanitárního azylu nelze také považovat skutečnost, že je léčba jmenovaného v jeho vlasti finančně náročnější, než by byla v ČR. V tomto ohledu správní orgán opět připomíná, že jmenovaný opustil svou vlast až po osmi letech, finanční náročnost léčby tedy musela být únosná.“
36. Krajský soud považuje uvedenou správní úvahu za přezkoumatelnou, odpovídající zjištěnému stavu věci a souladnou s dlouhodobou ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu týkající se posuzování zdravotního stavu ve vztahu k důvodům

zvláštního zřetele hodným pro udělení azylu z humanitárních důvodů, který je institutem výjimečným.

37. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz strana 3) je totiž zřejmé, že žalovaný si na základě předchozího souhlasu žalobce vyžádal vyjádření k jeho zdravotnímu stavu (viz vyjádření lékaře Zdravotnického zařízení ministerstva vnitra ze dne 1. 4. 2017), na podkladě výpovědi žalobce a citovaných informací o zemi původu se zabýval systémem zdravotní péče v Gruzii a konkrétně léčbou ledvin prostřednictvím dialýzy. Bylo tak prokázáno, že dialýza byla žalobci v Gruzii poskytována osm let třikrát týdně v rámci státem hrazeného zdravotního pojištění, tedy zdarma. Žalobce byl poživitelem invalidního důchodu prvního stupně, z vlastních prostředků si hradil některé léky, které se podávají po dialýze. Tyto léky byly v zemi jeho původu dostupné, ale musel na ně doplácet ze svého. Obava žalobce z nemožnosti či nedostupnosti léčby a léků v zemi jeho původu proto není důvodná. Skutečnost, že se za některé léky musí doplácet, není azylově relevantní skutečností, neboť i v České republice musí pacienti za řadu standardních denně užívaných léků nad rámec plateb hrazených zdravotní pojišťovnou doplácet ze svého. Krajský soud nepochybuje o tom, že chronická nedostatečnost ledvin s nutností dialyzační léčby třikrát týdně a s výhledem potřeby transplantace ledviny, je závažným zdravotním postižením. Nejde však o případ, že by léčba tohoto onemocnění nebyla v zemi původu žalobce dostupná. Naopak, žalobce se ze státem hrazeného zdravotního pojištění léčil osm let. K tvrzení žalobce, že léčba v Gruzii byla méně kvalitní, než léčba v Nizozemsku nebo České republice, krajský soud ve shodě se žalovaným uvádí, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ani nižší úroveň zdravotní péče v zemi původu nezakládá právo na udělení azylu (srovnej např. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 – 68, nebo ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69). Pokud žalobce argumentoval tím, že provedení případné transplantace ledvin v České republice brání skutečnost jeho nevyřešeného pobytového statusu, nezbyvá soudu než zopakovat, že podmínky pro získání dlouhodobého či trvalého pobytu na území ČR jsou upraveny v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, k uvedenému účelu zákon o azylu rozhodně neslouží.
38. V řízení před soudem nevyšly najevo žádné nové skutečnosti, o kterých by žalobce nehovořil již ve správním řízení. Překlad zprávy v gruzínském jazyce ze dne 14. 3. 2019, provedený k důkazu při jednání soudu, potvrdil výpovědi žalobce o jeho léčení na nefrologickém oddělení v Tbilisi po dobu osmi let stejně jako legislativní úpravu, pokud jde o transplantaci, což žalovaný ve správním řízení nezpochybnil. Aniž by soud zlehčoval závažnost zdravotního stavu žalobce, považuje správní úvahu žalovaného o neshledání uvedeného důvodu jako zvláštního zřetele hodného, za správnou. Krajský soud uzavírá, že žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu, při jeho posuzování nevybočil z mezí stanovených zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou. Krajský soud sám neshledal v případě žalobce žádnou zvláštního zřetele hodnou okolnost, která by nebyla dosud judikaturou řešena či důvod k tomu, aby se soud od této judikatury odklonil.
39. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle

odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

40. Ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru žalobce žádné žalobní námitky nevzněl.
41. Jak již soud uvedl výše, žalobce toliko v obecné rovině bez bližšího odůvodnění namítl, že žalovaný nesprávně vyhodnotil otázku rozporu napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky, z čehož lze usuzovat, že má na mysli porušení ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
42. K této obecné námitce krajský soud konstatuje, že žalovaný se posouzení této otázky věnoval na straně 8 až 9 napadeného rozhodnutí a neshledal v případném vycestování žalobce rozpor s mezinárodními závazky ČR s odůvodněním, že vzal v úvahu čl. 13 (právo na sociální a lékařskou pomoc) Evropské sociální charty, který zakládá závazek ČR pouze po dobu žalobcova legálního pobytu na našem území, nikoli závazek, aby úroveň zdravotní péče, jíž dosáhne v době tohoto legálního pobytu z důvodu azylového řízení, mu byla zachována i po skončení tohoto řízení. Ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany a následné vycestování žalobce do Gruzie tak nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007). S uvedeným posouzením se krajský soud rovněž ztotožňuje.
43. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 a 52 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 25. dubna 2019

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně